

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (X)

3. Contrarevoluția și acapararea României postcomuniste

3.1. Operația politică

3.2. Operația represivă/holocaustizarea

Precizare: Oricât ar părea de ciudat (celui care nu știe că „VIP”-urile care afișează afita opulență/dezinvoltură, sint urmașii unor odioși, moștenitori... discret) e foarte greu de aflat originea parvenitilor, adică identitatea „autorilor” lor; ei s-au născut în ziua x și locul y, din părinți... acoperiți de confidențialitate; nu putem descoperi de unde li s-a tras „norocul”, nici din pseudo-biografiile la modă, nici din actele de stare civilă - încautate prin legea arhivelor... pe 100 de ani, nici din ziaristica lor care fuge și de păcatul („xenofob/rasist”) de a preciza originile/etnia cuiva (mai ales a unui infractor îmbogățit). Ceea ce a dus și la apariția unor liste pirat, cu „evrei” ascunși/demascați, liste probabil fanteziste, alcătuite ca provocări, de cei exasperați de complotul tăcerii. De unde riscul, invocând astfel de surse, să te compromiți aparent. Sau să te reții, contribuind la secretizare/ confuzie. Cenzura/ dezinformarea își atinge astfel scopul. Nu mă voi preta la acest joc, știind suficient despre relativism, când îmi aleg prezumțiile/ instrumentele de lucru. Marcind cu „?” situațiile evident îndoielnice (în care nu am găsit confirmări a ceea ce se pretinde - fără dovezi - o singură sursă, oricât multiplicată), am considerat că pot avea rădăcini evreiești aceia care, deși s-au pomenit pe listele care circulă de mult în spațiul public (pe Internet) - nu au reacționat firesc, arătându-și originile reale și risipind zvonurile. Secretizarea identității unor personaje care ne determină viața este antisocială. Ce motiv poate avea un decident public să-și ascundă originile? Cel mai probabil - că a moștenit un călău sau un jefuitor. Dar dacă e vorba doar de evreitate camuflată, ascunderea (ce nu se poate justifica prin teama de persecuții) poate fi semn de maranism; iar denunțarea ei, cită vreme a fi evreu nu e o rușine, nu e calomniere, ci doar bănuiala legitimă că un „terminator” alogen a acționat și în interesul/cadrul unei comunități etnice. Neavind cum repera „reprezentanții noștri” cumpărați, cum să nu monitorizezi măcar pe cei legați de un alt stat, prin singe sau jurământ? Atunci cînd e vorba de atingerii (potențiale) ale interesului național, fidelitatea față de alții este relevantă, minoritățile fiind un risc de securitate. Într-o țară condusă de furii, în care întregul edificiu instituțional e uzurpat de ticăloși, principiul consemnării bănuielilor se poate aplica - sub beneficiu de inventar - și în ce privește faptele relateate în diverse surse (semnala-te la www.piatauniversitatii.com/perspective).

3.1. Operația politică

Putem vedea, după 30 de ani, unde ne-a dus „clasa politică”: legi de reincetățenire și manevre de colonizare în masă, reconstituire „în întregum” a averilor interbelice și acaparare a avuției muncite între timp, pensii speciale trase din buget și trimise în Israel, salahori rămași fără industrie - trimiși să înlocuiască localnicii mai scumpi, contracte de înzestrare păgubitoare, „parteneriat strategic” cu noul Fanar, ședințe comune cu guvernul israelian, condamnarea palestinienilor (sau înaintașilor noștri) pentru că opun (respectiv au opus) rezistență instalării evreilor peste bășinași.

Este absolut evident că toate acestea contravin intereselor populației României, deci nelegiutorii sint falși reprezentanți și adevărați profitori, para-ziți care se îmbogățesc trădându-ne.

Știm bine cum merge „democrația” reprezentativă (și parșivenia umană), astfel încît nu e nevoie să căutăm origini evreiești/ rusești/ nemțești etc. la cineva care servește o agendă israeliană/ rusă/germană. Putem prezuma că orice ocupant al unei instituții cu mandat de apărare a intereselor românești, fiind cumpărabil, este cumpărat. E stupid să mai credem că s-a cățărât în funcție cu alt scop: numai uzurpatorii reușesc, într-o competiție jsoinică. Decide cine poate cumpăra, plătește cine a acumulat, pentru că a mai cumpărat influență, contabilitatea politicii fiind bine ascunsă prin conturi - de către stăpînii banilor.

Dar există momente/situații critice, de cotitură, în care racolarea (cumpărarea, mituirea) individuală nu este suficientă pentru a returna mersul unei

națiuni. E nevoie să manevrezi întreaga structură, să operezi la nivel de sistem, să iei frițele ansamblului. În această situație am fost în 1944 și în 1989. Atunci ni s-a hotărît traseul funest, pentru mult timp. De aceea nu putem trata perioada postdecembristă ca pe una obișnuită, ci trebuie să descilcim ițele trădării naționale. Inclusiv jocurile în interesul altor etnii. Așa cum a fost firesc ca alogenii filo-comuniști să susțină ocupantul sovietic, e logic ca aceia care ne-au satelizat, cu ocazia „decomunistizării”, să folosească, pe lingă românii trădători, și alogenii- frați.

Iată de ce poate fi relevantă (pentru cine nu se lasă îndoctrinat cosmopolit) evreitatea unui Petre Roman (pe care, nu întîmplător, a încercat să o minimizeze, pînă la a susține... că nici nu știa de ea); el este „viteazul” care, lovind imparabil sistemul industrial (deja periclitat de eliminarea tratatului de la Varșovia), a transformat o infrastructură ridicată cu mari sacrificii (care, evident, putea face obiectul unei re-inginerii benefice)... în fier vechi, numai bun de înhățat pe nimic (cu terenul de dedesubt cu tot, sustras restituirilor în folosul speculatorilor imobiliari); cu mare grijă ca românii de rînd să nu rămînă/devină proprietari... înaintea acaparării. Sau de ce evreitatea unui Brucan, care i-a deschis drum spre comploturile internaționale care ne-au dus în prăpastie, poate fi pusă în relație cu prestația lui hotărîtoare/ distructivă - începînd cu asasinarea lui Ceaușescu (numai ca să nu inco-modeze năpîrlirea/ tranziția mafiei) și terminînd cu modul în care a creat condițiile jefuirii avuției naționale, promovînd legea 15/1990. Pentru o minoritate de sub 0.2% din populație, „contribuția” lui Roman și Brucan atîrnă deja greu. Fiind și mai grav dacă alți mari maestri ai distrugerii fesenite (Ilescu, Bărlădeanu, Stolojan, Isărescu, Severin, Berceanu, Olteanu etc.) au acționat și ca agenți etnici ai unor interese străine (nu numai ca membri ai mafiei securicomuniste). Merită observată și prezența unor evrei prin partidele postdecembriste, care au umplut parlamentul cu dușmani ai românilor/românismului (așa cum o dovedesc prin ce nelegiuesc). Vectori de influență care se adaugă reprezentanților oficiali (pe care i-am cuprins în tabelul de mai jos) ai unei minorități dominante, tot mai nesătulă de privilegii, care promovează o agendă antinațională (vezi inițiativele Vexler).

Incursiuni

[1-2. Ion Ilescu? (continuare a firului de la 2.1.b) - *Mihai Bujor Sion?* (fiul lui *Mihail Bujor Sion* și a *Selinei Lupu?*); 3-4. Petre Roman - **Di-mitrie** (Kuki) Borislavschi (continuare a firului Neulander-Roman de la 2.4.a); 5. Silviu Brucan (continuare a firului Bruckner de la 2.4.a); 6. *Bărlădeanu/Goldenberg?* (continuare a firului de la 2.4.a); 7-8. Bogdan Olteanu - Sandra Despot (continuare a firului Vass de la 2.1.a); 9. Mezincescu/ Mesinger (continuare a firului de la 2.1.a); 10. *Sorin/Dorin Oprescu/ Hirsch/ Schmeyer?* (continuare a firului Mircea Oprescu de la 2.3.b); 11. Ștefan M. David; 12. Toma G. Maiiorescu/ Mayer; 13. Dolphi Drimer; 14. *Ștefan Cazimir/(Ștrul?)*; 15. *Adrian Severin/(Skvosnik?)*; 16. *Radu Berceanu?* (a lui *Lucian ?/Vera?*); 17. Radu Alexandru/ Feldman; 18. Nati (Natan) Meir 19. Ilan Laufer 20. George Pruteanu (continuă firul Paul Pruteanu de la 2.1.d); 21. Cristian-Gabriel Seidler; 22. Adrian Wiener 23. Moses Rosen; 24. Sorin Iulian/Silberstein (continuare a firului de la 2.2.a) 25. Dorel Dorian/ Iancovici; 26. Paul Schwartz 27. Nicolae Cajal; 28. Serge/Philip Moscovici; 29. Mircea Răceanu (continuă firul Răceanu-Bernath-Popp de la 2.4.b); 30. *Gogu Rădulescu* (continuă firul *Rădulescu* - Dorina Rudich de la 2.4.a); 31-32. Sandu Mazor - Adrian Zuckerman; 33. Marcel Schapira; 34. Osy Lazăr [...].

Concluzie: Doar prezența unor evrei la virful politicii postdecembriste, chiar dacă e mai mare ca procentul lor actual în populație, nu poate explica

realitățile pe care le trăim. De unde se deduce că mașinăria aservirii se bazează în primul rînd pe românii trădători/cumpărați, trădare care permite unui grup restrîns de agenți să ne cîrmuiască fanariot, de la distanță, prin interpuși. Pe măsură ce israelienii recolonizatori se vor înmulți, convertind puterea economică în politică, va dispărea și ultimul rest de neatîmăre.

3.2 Operația represivă/ holocaustizarea

Singurul nostru cîștig, după răsturnarea din decembrie 1989, a fost libertatea de mișcare și de conștiință, pe care fiecare a folosit-o cum l-a dus capul/sufletul. Unii s-au înhămat la emancipări iluzorii și împotmolit în aspirații nobile (utopizate de dezertarea generală), alții s-au învățat, rapace, fără scrupule. Cu toții am putea fi recunosători forțelor care ne-au eliberat din chinga comunistă, dacă nu am ști că:

a. Regimul nu a fost răsturnat de dragul nostru, ci în interesul gardienilor;

b. Eliberarea s-a făcut în dauna noastră, prețul ei fiind o sarcină și o degradare monumentală, care ne devalorizează liberatea.

Dar cu cît ne-am ales cu mai puțin, cu atît acest rest are mare valoare. Sunt firmiturile care ne țin în viață. Libertatea de conștiință, expresie, asociere este ultimul nostru capital/ bagaj/refugiu, ca existențe suverane, capabile de voință proprie, de inițiativă, de vitalitate creatoare. Atacul la adresa lor, oricum ar fi justificat, împlinește domesticirea, distruge restul de autonomie din noi, castrează dimensiunea demiurgică a cuului, ne transformă în celule obediente. Nu putem face, docilii, acest pas spre prăpastie, doar pentru ca niște evrei să poată impune legi aberante, care ne împiedică să rezistăm înrobirii, în numele combaterii „antisemitismului” - termen prin care un mercenar al aparatului represiv poate înțelege orice, inclusiv denunțarea/deranjarea unor manevre dăunătoare națiunii noastre.

Politica de sufocare a libertăților fundamentale, recunoscute/garantate și de constituție, contravine și intereselor colective, așa cum am încercat să amintesc sintetic în propunerea legislativă (provocare adresată în van parlamentarilor AUR, la 28.01.2021):

„ *Legea legitimității apărării intereselor românești:*

1. *Folosirea libertății de conștiință, exprimare, informare, asociere - întru apărarea intereselor neamului românesc este recunoscută ca fundament legitimă și nu poate fi restricționată pe nici o cale.*

2. *Ca atare, se abrogă legile 107/2006 (și O.U.G. nr. 31/2002), 217/ 2015 și 157/02.07.2018, care:*

- *în plan individual, încalcă flagrant Constituția (art. 1.3, 20, 23.1 , 29, 30, 31, 40, 53) și îi surpă legitimitatea, căci neagă libertăți naturale, fără de care acordul constituțional nu mai poate fi premuat;*

- *în plan colectiv, încalcînd Constituția (art 2, 3.4, 54.1, 55.1), stînjenește apărarea intereselor naționale, provocînd intimidarea anticorpilor neamului, deci corodînd suveranitatea României;*

- *în plan istoric, reprezintă o trădare a stră-daniilor înaintașilor noștri, care au întărit țara, față de orice tip de acțiuni păgubitoare (ceea ce încalcă art 33 2/3 din Constituție);*

- *în planul echității, reprezintă o favorizare selectivă pe criteriu etnic, încalcînd principiile de nediscriminare între cetățenii de orice etnie, asumate constituțional (art. 4, 6.2, 16.1 din Constituție);*

- *în plan justițiar, prin formulări imprecise, oferă posibilități de interpretare arbitrară/ imprevizibilă/ abuzivă/ tendențioasă- unui aparat administrativ și juridic de notorie incorectitudine*

- *în plan logic, reprezintă o circularitate; absurdă, căci protejarea exclusivă a intereselor evreiești prin aceste legi denotă un exces de influență/putere... a cărui denunțare pare a putea fi incriminată pe baza lor”*

Am ajuns la această intervenție/formulare

după ce am contestat, în zadar, ca și alții, dreptul uzurpatorilor statului român de a emite legi îndreptate manifest împotriva populației confiscate, la ordinul altor puteri și în folosul altor neamuri-deci imposibil de justificat democratic.

Din economie de spațiu/timp nu expun aici (cum ar merita) analiza adnotată a seriei de legi represive: **OUG31/2002, L107/2006** (și **D459/2007**), **L217/2015** și **L157/2018**, fiind simplă/ suficientă/ elocventă consultarea lor [...].

O lectură atentă descoperă, aproape la fiecare paragraf/rînd, caracterul arbitrar, abuziv, anacronic și nociv al acestor (ne)legiuri - în plan libertar, național, istoric, egalitar, justițiar și logic (e singura lege care te poate condamna... numai pentru că o contesti) [...].

Reacțiile „societății civile” (un concept-diversiune, creator de aparențe protectoare) și-au arătat zădărnicia. „Populimea” latră degeaba, căci nu mai poate mușca de mult, se agită neputincioasă pe tușă. Menționez, ca exemplu de agitație sterilă, intervențiile mele (înregistrate la www.piatauniversitatii.com), petiția „Legea 217 nu este constituțională”, care a strîns doar 2183 de semnături, demersurile în van pentru a-l determina pe „avocatul poporului” (lașul Ciorbea) să-și facă datoria sesizînd Curtea Constituțională, scrisoarea larg deschisă către prețișii apărători ai spiritului liber sau eseurile în care mi-am prezentat concluziile:

„*Xenofobia*” *ca învățătura a istoriei*”; „*Pe cine a reprezentat Paul Goma în «Săptămîna Roșie»*”; „*Ce idei legionare sînt interzise și de ce?*”; „*Scrisoare deschisă către «diaspora»*”; „*Despre genocidul contra legionarilor cînd vorbim?*”; „*Și răzbu-narea împotriva antisemiților stă în calea judecării genocidului comunist*”; „*Ascunderea genocidului antiromânesc - demonstrație sintetică*” etc.

Textele mele exprimă revolta celor oripilați de protejarea călăilor comuniști, justițiar care și-au văzut eforturile făcute praf de legile combaterii „antisemitismului”, care au răsturnat perfid prezumțiile juridice: activiștii comuniști redevenind „victime ale fascismului”, în timp ce victimele lor, supuse între 1944 și 1964 unui regim/măcel indescriptibil, sînt din nou ostracizate ca elemente „fasciste”, care nu au dreptul la compasiune/reparații/pensii.

Am revelat raportul antagonic dintre genocidul „comunist” și cel „fascist”, ca purtător de cuvînt al **Comitetului de Reprezentare a Victimelor Comunismului** (vezi în www.procesulcomunismului.com) - postură îngrătat, din care nu mai pot ieși, pentru că majoritatea celor care m-au mandatat au fost între timp înmormîțați (împreună cu năzuințele lor). Reprezint deci, tot mai simbolic, pe cei sacrificați pentru un vis ce nu a convenit acaparatorilor.

Perspectiva mea are și unele particularități:

1. Nu agreez trimiterile la experiența/jurisprudența statelor occidentale - care au introdus legi aparent analoge; e vorba tot de măsuri liberticide și acolo, care nu se pot explica decît printr-un exces de influență filosemită; dar e incorect și păgubos să le raportăm la situația noastră; căci în statele respective nu s-a întîmplat nimic similar cu crucificarea României; națiunile lor nu au nici pe departe atîtea victime ca noi (mai multe și mai recente decît ale holocaustului) - pierderi parțial rezultate din ciocniri letale cu comunitatea evreiască – pentru ca astfel de legi să opereze antinațional și antijustițiar.

2. Nu sînt de acord cu cei care consideră că partea mai gravă în aceste legi ticăloase este interzicerea negării holocaustului sau exprimarea simpatiei față de legionari (Antonescu etc.). Știu că justificarea încălcării crase a principiilor fundamentale de drept a recurs la raționamente gănuoase (și rasiste) privind exclusivitatea suferinței evreilor, de unde ar rezulta caracterul criminal al minimalizării unicelor vinovății imprescriptibile (cele stabilite în făcături juridice impuse de cîștigătorii WWII - de la Nurenberg la Tribunalul Poporului). Nicăieri, niciodată, promotorii acestor legi speciale nu pretind/justifică explicit inculparea celor care înfruntă interese actuale evreiești, căci o astfel de excepție de la dreptul oricui de a avea și exprima interese/ poziții/ opinii ar fi imposibil de justificat (fără a trăda adevăratul temei al excepționalității: protejarea cuceritorilor). Marele rol al interzicerii opoziției nu este retroactiv (împunerea unor falșuri în cartea de istorie); recursul prezent la trecut vizează capturarea viitorului: criminalizarea „antisemitismului” /„xenofobiei” se face pentru ca națiunea să nu mai poată opune nici un fel de rezistență cuceririi evreiești.

Și merge uns, la pachet cu domesticirea populi-mii docile. Minoritatea conștientă perorează jalnic în pustiu, serie pe nisipul în care ceilalți și-au înfipt temeinic capul, plecîndu-l de tot, ca să nu-l taie sabia... Re-educații lor nu le pasă de contestațiile celor uzurpatorii parazitari, monitorizate de alcătuiitorii listelor negre (cu români ne-kosher), alcătuite – inițial - de alde Marco Maximilian Katz (în oficine precum „*Centrul pentru Monitorizarea si Combaterea Antisemitismului din România*”) și - între timp -, de instituții plătite din banii românilor, de la oficina guvernamental-antinațională a lui Florian la SRI-ul pus la dispoziția ocupanților [...].

Stăpînii nu se obosesc/complică să conteste legitimitatea criticilor, ci doar le eludează, cenzorii de mucava nedovedind niciodată că ideile /faptele/ informațiile proscrise, ca incorecte,... ar fi false.

La nevoie /comandă, cei ce spun ce nu trebuie sînt epurați (a se vedea modul cum a fost tratată poziția lui Octavian Bjoza, în dosarul pensiilor foștilor deținuți politici (sau copiii lor - vezi amendamentul Vexler) detestați de evrei.

Următorul „argument”/ nivel este inculparea/ întemnîțarea. Urmăriți cazul Zărnescu [...], ca să întrezăriți viitorul (cert, pentru că nu i se împotri-vește nici o forță). Degeaba a dovedit autorul textelor incriminate, instanței „de fond” , că lucrurile pe care le-a susținut sînt reale/plauzibile. Degeaba a adus experți ai temei (Coja, Lupu) care au ajuns la concluzii similare (mărturii... „nereținute” de complotul de judecății!!). E nerelevant că 2+2 fac patru, dacă legea spune că fac 5. Păcătosul Zărnescu a încălcat legea (căreia, curios, nici el nu i-a contestat constituționalitatea) care îți interzice să spui anumite adevăruri. Nu e acesta spiritul inchiiziției, miraculos reanimat?

Sîntem pe cale de a ne domoli în cușcă. Dez-nodămîntul a fost previzibil și anunțat de mult, drumul a fost clădit piatra cu piatră, cedare cu cedare [...].

Fără a fi fost la curent cu primele acțiuni de intimidare a „antisemiților”, represii cras abuzive [...], am reacționat, din Montreal, atunci cînd am sesizat că se trece (prin O.U.G. nr. 31/2002) la legiferarea interdicției de a stînjini interesele evreiești, în numele unui drept exclusiv la „apărarea memoriei” [...].

Era clar că mașinăria represivă nu mai cores-pundea puterii acumulate între timp. Ca atare, lucrurile au escaladat repede:

a. În 2004, după ce a „dansat” obscen cu Tismăneanu [...], Iliescu a montat Comisia Wiesel (condusă de noebositul dușman Jean Ancel și compusă din evrei și filosemiți) și i-a validat spășit tezele arbitrare - ca președinte șantajat al statului român piratat [...].

b. Pentru ca escrocheria stabilirii extra-juridice a unor dogme (la care apoi să se raporteze legi și manevre oculte de despăgubire) să fie înghi-țită de publicul supus sau tembelizat, s-a pus la punct, pe linia Iliescu-Tismăneanu-Bănescu, farsa „condamnării” comunismului, care s-a terminat și ea cu un „Raport” (la fel de plin de „adevăruri” generice/triviale cum era celălalt plin de specu-lații). Scopul noii manevre (denunțată de mine, alături de Gavril Vatamaniuc, a doua zi după circul din parlament ocazionat de raportul Tismăneanu (vezi <http://www.piatauniversitatii.com>) nu a fost numai să simuleze actul justițiar, evitînd însă pedepsirea comuniștilor și să legitimeze formula Wiesel-Tismăneanu de stabilire a Adevărului, ci și să justifice reconstituirea averilor naționalizate, să strecoare deasupra legilor temeiri pentru reincetățenire și de dezdăunare a suferințelor evreilor... persecutați de/pentru comunism...

c. Pe baza acestor diversivni s-a finalizat operația, cu mișcări subtile, dar imparabile. Puțini observă (denunță) faptul că raportul Comisiei Wiesel - asumat împotriva intereselor românești - a fost transformat (exploatat) în legi operaționale de holocaustizare indiscutabilă și dezdă-unare nemărginită și imprescriptibilă... în timp ce raportul Tismăneanu - aparent întru interesele românești - nu a produs nimic similar, propaganda comunistă nefiind incriminată, iar despăgubirea victimelor comunismului pe baza legii 221/2009 fiind anulată, ca ... anticonstituțională! Dar nici să spu lucrurilor pe nume nu schimbă nimic, atunci cînd adversarul deține puterea mediatică, deci controlează popularitatea mesajelor - ale mele, de exemplu - fiind destinate stingerii [...].

d. Nu mai era de făcut decît pasul trecerii la represiune efectivă, pe baza lanțului de legi deja semnalat - pînă cînd intimidarea instalează cenzu-ra în suflute.

Luările de poziție ale celor rămași (pe) jos nu au nici un efect. E prea tîrziu, după ce ne-am lăsat cotropiți pe sus. Iarăși nu a fost să fie. Cum s-a ajuns aici? Prin „contribuțiile” la agenda holo-caustizantă, din care am semnalat cîteva în docu-mentația expusă pe site-ul piatauniversitatii.com.

Incursiuni

[1. Jean Ancel (cererea de încetățenire 2.679/2007); 2. Elie Wiesel; 3. Radu Ioanid (continuuă firul Virgil Ioanid de la 2.4.b); 4. Alexandru Florian (continuă firul Radu Florian de la 2.4.b); 5. Maximilian Katz; 6. Vladimir Tismăneanu (continuă firul Leonte Tismăneanu de la 2.4.a); 7. Michel Shafir (cererea de încetățenire 4401/2004); 8. Liviu Rotman (continuă firul Marcu Rotman de la 2.3.b); 9. Aurel Vainer; 10. Silviu Vexler; 11. Alexandru Elias (continuă firul de la 2.1.d) ; 12-13. Lya Benjamin-Hary Kuller; 14-15. Beate și Gerse Klarsfeld; 16. Carol Iancu; 17. Maia Morgenstern; 18. Ioan Șerbănescu/Bercu; 19. Teșu Solomonovici (continua firul de la 2.4.d); 20. Colette Avital /părinți secreți din Bacău; 21. Sonia Platy/Follender]

Notă: În ce privește represiunea în masă (stradală etc.) ea nu mai pare necesară, într-un loc în care, înfrățiiți cu dracu „trec puntea”, pe sub care „apa trece”... peste ceilalți, care „rămân”, ca pietrele. Merită totuși semnalat că, în 1990, cînd a fost nevoie și de forță, pe lingă un Kuki Boris-lavschi (vezi Petre Roman la 3.1) s-au remarcat și alții, care apar pe listele pirat de evrei ascunși, fără ca să avem cum stabili adevărul: a. *Virgil Magureanu* b. *Victor Stănculescu* c. *Mihai Chițac* d. *Jean Moldoveanu*; e. *Gelu Voican Voiculescu*; f. *Cico Dumitrescu*; g. *Nicolae Militaru*; h. *Iulian Vlad*...

VA URMA